

Julmys med familjen

Han hade länge funderat på det där med julen och vad den egentligen var bra för. Det var en högtid fylld med en massa krav och stress. Fler måsten än vad en vanlig människa mäktade med. Nu var han inte den som ystade ost och stoppade egen korv. Det räckte gott med alla glöggmingel och fjantiga julklappslekar han var tvungen att utstå på jobbet och i hans bräckliga sociala liv. Hans familj upptog det mesta av hans tid och de älskade, i motsats till honom, allt vad jul hette. Det var för deras skull han pyntade huset och högg den årliga julgranen. En lagom stor, lite skabbig gran som passade perfekt i hörnet i vardagsrummet och som alltid kläddes med exakt samma kulor och barnens dagispynt.

Trots att det var familjen som älskade julen, var de dåliga på att hjälpa till med alla bestyren som måste göras. Han hade försökt få sin fru mer matlagningsintresserad men förgäves. Han hade lockat barnen att hänga upp julstrumpor och girlanger men icke. De spenderade den mesta tiden i soffan framför tv:n. Det var väl mysigt i och för sig men inte så speciellt hjälpsamt.

Han var den som köpte julklapparna till hela familjen. Han fick till och med köpa sina egna presenter. Det var väl kanske lika bra det, då fick han ju vad han ville ha. Han hade tröttnat för ett par år sedan på den traditionsenliga slipsen och strumporna. Han hade fått ett utbrott och låtit det gå ut över familjen. Så här i efterhand ångrade han det men det hade kommit något gott ur det också – bättre julklappar.

Han hade precis bakat klart lussekatterna och bullat upp med adventsfika framför tv:n, där ännu en sockersöt Hallmark-film precis hade börjat. I år hade han dristat sig till att göra egen glögg och den hade verkligen blivit så där god som han bara hade kunnat hoppas på. Familjen verkade dock inte speciellt sugen på glögg. Faktum var att de inte ens hade provsmakat den och lussebullarna låg nästintill orörda framför dem. Varför var de så svåra att behaga? Inget han gjorde dög i deras ögon och ju mer han ansträngde sig, desto mer verkade de ignorera och förakta honom.

Det var ju de som älskade julen. För hans egen del kunde det kvitta. Han hade helst velat hoppa över månaderna november, december och januari. Det var bara en deprimerande tid som påminde honom om hemska saker. Hans häftiga humör hade förr försatt honom i trubbel men han hade tagit det lite för långt den där gången för två år sedan. Det var helt klart en anledning till varför han nu inte gillade julen speciellt mycket.

Han hade inte slagit speciellt hårt. Det hade mest varit för att markera hans egen besvikelse över deras brist på engagemang och hjälpsamhet. Det var ju viktigt att hela familjen jobbade tillsammans mot samma mål och i det här fallet var det julen som var målet. De hade inte alls förstått hans synpunkt på saken och han hade varit tvungen att ta i med hårdhandskarna. Det hade han aldrig gjort tidigare och han hade inte vetat sin egen styrka. Hur hade han kunnat veta att det skulle gå så fel?

Hon hade ramlat baklänges och slagit i stengolvet. Hårt. Hur hårt hade han inte förstått förrän han såg pölen av det röda blodet som bildades runt hennes huvud likt en gloria. Och barnen. Barnen hade skrikit så högt. Det gälla ljudet ljöd i hans öron. Han var bara tvungen att få det att upphöra. Det var över innan det ens hade börjat. Efteråt hade han tvättat kropparna rena, skrubbat bort blod och gjort dem fina. Han hade klätt dem i finkläderna de alltid bar på julafton. Han hade försökt återställa allt

till det normala. Golvet skurades rent och familjen radades prydligt upp i soffan framför tv:n. Återgå till det normala. Börja om. Tillbaka.

Den första tiden hade varit hemsk. De hade börjat stinka i mellandagarna och hur mycket kryddapelsiner han än pyntade hemmet med, ville inte lukten försvinna. Det hade varit så illa att han tvingades lämna hemmet några veckor och ta in på hotell i en närliggande stad.

Att barnen inte kom till skolan efter juledigheten hade varit svårt att förklara för myndigheterna, men han lyckades till sist övertala socialen att frun hade lämnat honom och tagit barnen med sig. Flyttat utomlands. Sådant hände ju. Han kunde skatta sig lycklig över hans frus dåliga familjerelationer. Ingen saknade varken henne eller barnen och skulle någon mot förmodan ringa och vilja tala med frun, kunde han ju alltid dra en lögn.

Han hade sedan länge städat undan julen och kastat ut den barrande granen men alltjämt satt familjen uppradade i soffan. Han vande sig vid att se dem där och samtalade med dem varje kväll om hur det hade varit på hans jobb och vad han hade planerat inför helgen. Han lagade varje kväll middag, men de åt dåligt av maten han serverade dem.

Stanken hade med tiden minskat eller så hade han vant sig. Deras kroppar hade slutat ruttna nu och mer nått ett stadium som kunde liknas vid mumifiering. Deras ansikten var insjunkna och ögonhålorna var tomma, men annars var de sig lika. Den tidiga våren och den heta sommaren hade gjort ett riktigt bra jobb med att bevara familjen intakt.

Han hade vid ett tillfälle försökt byta kläder på dem. Julkläderna han hade klätt dem i på julafton passade illa med årets andra högtider, men när iilkilens arm hade iossnat i ett försök att kränga av den stickade tröjan, hade han gett upp. De fick behålla julkläderna på.

Det var ju trots allt inte så långt till nästa jul.